

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 319/10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2017, č. j. 17 A 45/2017 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ivu Žižkovskému, advokátovi se sídlem Martinská 319/10, Plzeň, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-66/LE-LE05-LE05-PS-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), došlo k zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se stanovením doby zajištění do 25. 7. 2017. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 9. 5. 2017, č. j. 17 A 45/2017 – 30 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[2] Krajský soud vyšel ve svém rozhodování z následujícího skutkového stavu: Žalobce byl dne 4. 4. 2017 zajištěn podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky,

ve znění pozdějších předpisů, a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců X (dále jen „ZZC X“) za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce dne 3. 4. 2017 při kontrole totožnosti v Praze 5 nepředložil policejní hlídce žádný cestovní doklad a nebyl schopen prokázat svou totožnost ani jiným dokladem. Lustrací v příslušných evidencích byl k žalobci zjištěn záznam v Evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“), neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění. Po uplynutí platnosti záznamu v ENO již žalobce nedisponoval žádným vízem či povolením k pobytu, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Žalobce tak pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, přičemž opakovaně porušoval právní předpisy ČR, když již v roce 2013 mu bylo z důvodu protiprávního jednání uloženo správní vyhoštění, které dle vlastních slov nerespektoval a z ČR nevycestoval. Žalobce byl proto zajištěn, neboť z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního vyhoštění. Dne 6. 4. 2017 pak žalobce podal v ZZC X žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že žalobce byl dne 27. 5. 2011 odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 2, pod sp. zn. 7 T 7/2009 pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 3 měsíce a k zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let. Na uložený trest odnětí svobody se následně vztahovala amnestie ze dne 1. 1. 2013.

[3] Krajský soud nejprve ke vztahu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, konstatoval, že směrnice nestanoví požadavek realizace navrácení nebo vyhoštění cizince v rámci doby zajištění, ani (alespoň) jeho pravděpodobnost. Stanoví pouze kritéria pro zajištění. Krajský soud zdůraznil, že řízení o vyhoštění a o mezinárodní ochraně jsou vzájemně oddělená. Smyslem zajištění podle zákona o azylu je totiž prevence žadatelova pokusu se navrácení vyhnout. Takovou motivaci lze u žalobce dovodit z jeho vlastních slov, že po dobu zajištění nemůže být vyhoštěn v důsledku probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud rovněž nepřisvědčil žalobci, že žalovaný nezdůvodnil pokračování zajištění, když odkázal na napadené rozhodnutí, z něhož vyplývá účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, a to s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

[4] Krajský soud dále posoudil žalobní bod, jímž žalobce vytýkal žalovanému jeho interpretaci ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Na tomto místě krajský soud obsáhle odcitoval odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný mj. zdůraznil dlouhodobost pobytu žalobce na území ČR (cca 20 let), kdy mu nic nebránilo podat žádost o azyl, což však učinil až po zajištění Policií ČR. V průběhu správních řízení o vyhoštění a zajištění podle zákona o pobytu cizinců neuvedl žádnou hrozbu v případě návratu na Ukrajinu, dokonce zmiňoval, že v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně, zatímco o pouhé dva týdny později v žádosti o mezinárodní ochranu již obavy z návratu uvedl. Rovněž v žádosti uvedl poprvé svou přítelkyni v ČR, o jejíž existenci se předtím vůbec nezmínil. Žalovaný tak podle soudu zcela přezkoumatelně vyjádřil důvody pro aplikaci § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z hlediska věcné správnosti aplikace citovaného ustanovení krajský soud v kontextu výpočtu podmínek pro realizaci zajištění uvedl, že ustanovení nepředkládá výpočet úkonů, kterých by se žadatel měl účastnit, což je podle soudu dokonce nemožné, neboť na začátku řízení při zajištění nelze předvídat všechny úkony, které správní orgán bude muset provést. Reagoval tak na žalobní námitku žalobce, že účelem zajištění je zajistit účast cizince v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud přisvědčil žalovanému ohledně naplnění podmínek pro zajištění.

pokračování

[5] Ve vztahu k žalobnímu bodu, podle kterého musí být v rozhodnutí samostatně formulován účel zajištění, tak aby se žalobce mohl domáhat přezkumu, zda důvody zajištění stále trvají, odkázal krajský soud na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31. Zde Nejvyšší správní soud vyslovil, že účelem tohoto institutu je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. I zde krajský soud připomněl, že žalovaný předložil objektivní argumentaci, zakládající důvod se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Dodal, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení, kdy realizace vyhoštění do prvního z uvedených nespadá. Nedůvodná je tak žalobní námitka, že žalovaný měl v rozhodnutí o zajištění uvést konkrétní důvody, z nichž vyplývá, že účel zajištění (tj. podle žaloby předpoklad realizace správního vyhoštění), bude alespoň s jistou mírou pravděpodobnosti naplněn ve stanovené lhůtě zajištění. K délce zajištění krajský soud poznamenal, že vychází z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně (90 dnů), prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů pro doručování v rámci správního soudnictví, což odpovídá ustálené praxi správních orgánů, přijímané i správními soudy. Závěrem krajský soud odmítl námitky žalobce směřující do nedostatečného a nesprávného odůvodnění možnosti uplatnění alternativ zajištění v podobě zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“), prostřednictvím svého zástupce v řízení před krajským soudem (X.) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Součástí kasační stížnosti byla žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Usnesením zdejšího soudu ze dne 10. 7. 2017, č. j. 3 Azs189/2017 – 19, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ivo Žižkovský. Usnesení bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou do ZZC X dne 13. 7. 2017. Dne 28. 7. 2017 kontaktoval Nejvyšší správní soud ustanovený zástupce se sdělením, že stěžovatel byl přemístěn do jiného (vzdálenějšího) zařízení, nicméně by však přesto chtěl s ním osobně probrat repliku k vyjádření ke kasační stížnosti. Sdělil proto soudu, že nyní podá repliku sám, kterou po konzultaci se stěžovatelem doplní. V replice ze dne 31. 7. 2017 (fakticky jde pouze o přípis nevztahující se k obsahu vyjádření žalovaného), zástupce stěžovatele následně doplnil, že stěžovatele dne 27. 7. 2017 navštívil v ZZC X, kde mu bylo sděleno jeho přemístění do X (dále jen „X“). Do X zástupce minil jet v nejbližší době, aby mohl po osobní rozmluvě doplnit podanou kasační stížnost. Dne 9. 8. 2017 zaslal ustanovený zástupce zdejšímu soudu sdělení, v němž jej informoval, že dne 3. 8. 2017 navštívil X. Zde mu bylo na základě žádosti sděleno, že stěžovatel není přítomen, neboť mu bylo povoleno opustit zařízení do dne 24. 8. 2017. Zástupci byla poskytnuta adresa, kterou stěžovatel uvedl jako místo, kde se bude zdržovat. Jiné kontaktní údaje stěžovatele nebyly X známy. Zástupce sdělil, že v důsledku těchto okolností není v danou chvíli schopen doplnit kasační stížnost. Z evidenční karty stěžovatele zdejší soud zjistil, že ode dne 24. 8. 2017 do 19. 10. 2017 bylo stěžovateli povoleno další opuštění X. Stěžovatel do dne vydání tohoto rozsudku kasační stížnost podanou prostřednictvím svého předchozího zástupce nedoplnil, ačkoliv mu usnesení č. j. 3 Azs189/2017 – 19, bylo doručeno do vlastních rukou a bylo tak v jeho vlastním zájmu, v případě, že chtěl kasační argumentaci dále rozvést, svého zástupce kontaktovat. Nejvyšší správní soud tak projednal kasační stížnost v její „původní“ podobě, neboť i tak splňovala požadavky přípustnosti i projednatelnosti (viz dále).

[7] Z hlediska obsahu kasační stížnosti stěžovatel *de facto* doslovně převzal svou argumentaci žalobní. Namítl tedy, že důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není účelem zajištění *per se* a nezabývá správní orgán povinnosti zdůvodnit konkrétně, co je účelem zajištění, a to přímo v rozhodnutí o zajištění. Bez toho by totiž nebylo možné zkoumat, zda důvody zajištění trvají po celou dobu zajištění. Žalovaný zmíněný požadavek nenaplnil, když neuvedl,

za jakým konkrétním účelem považuje setrvání stěžovatele v zajištění za nezbytné. Stěžovatel vyslovil názor, že účelem zajištění je důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění, kdy je však při přijetí této premisy třeba, aby žalovaný uvedl v rozhodnutí konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že takto stanovený účel bude alespoň s jistou mírou pravděpodobnosti naplněn ve stanovené lhůtě zajištění. Při absenci dostatečně jasné formulace důvodů, pro které došlo k zajištění stěžovatele, působí napadené rozhodnutí dle stěžovatele arbitrárně, přičemž jde o mechanickou aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[8] Závěrem stěžovatel namítl, že na zmíněné námitky nedostatečně reagoval také krajský soud, když uvedl, že žalovaný neměl povinnost se zabývat případnou realizací správního vyhoštění v případě ukládání povinnosti setrvat v přijímacím středisku, neboť jde o samostatné a nesouvisající řízení. Zdůraznil, že ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vychází z předpokladu souvislosti žádosti o mezinárodní ochranu s řízením o správním vyhoštění a nelze jejich vzájemnou návaznost ignorovat. Uložení povinnost setrvat v přijímacím středisku podle citovaného ustanovení, bez toho, aby byl zajištěním dosažen účel přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění, nebo že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení, je podle názoru stěžovatele postup nesprávný. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření. V něm poznamenal, že námitky obsažené v kasační stížnosti prakticky opakují námitky žalobní. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, zdůraznil, že v souladu s dispoziční zásadou je úkolem stěžovatele v kasační stížnosti specifikovat skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí. Mělo by být zřejmé, jaké závěry soudu považuje stěžovatel za nedostatečné. Pokud tak kasační stížnost nečiní, může se Nejvyšší správní soud zabývat posouzením zákonnosti napadeného soudního rozhodnutí pouze v rovině obecné, jinak by popřel dispoziční zásadu, neboť by za stěžovatele v podstatě domýšlel, v čem je soudní rozhodnutí nesprávné. Uvedení kasačních námitek nelze přitom nahradit zopakováním námitek žalobních, neboť ty směřovaly proti jinému rozhodnutí, než je rozhodnutí nyní přezkoumávané (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, a ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je nutno úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti

pokračování

do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nabravit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 – 58).

[13] Nejvyšší správní soud v kontextu uvedeného nemůže přehlédnout, jak ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konečně zdůraznil i žalovaný, že kasační stížnost představuje ve své podstatě zcela doslovné převzetí žalobní argumentace. S výjimkou závěrečných kasačních námitek (viz níže), přitom stěžovatel explicitně hovoří o pochybeních „správního orgánu“, tj. žalovaného. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelem uplatněné námítka směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku) a nejedná se tak o námítka ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud v této souvislosti připomíná svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 – 40, v němž vyslovil, že „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nvyřadil, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nvyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“

[14] Stěžovatel v nynějším řízení námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uplatnil. Zdejší soud ji však neshledal důvodnou. Krajský soud v napadeném rozsudku úvodem obsáhle zrekapituloval průběh správního řízení, žalobní námítka a vyjádření žalovaného k podané žalobě (str. 1-11). Dále vykreslil skutkový stav, z něhož při svém rozhodování vycházel (str. 11-12), a následně na stranách 12-17 napadeného rozsudku vypořádal uplatněné žalobní námítka, přičemž výslovně zmínil, z jakých zákonných ustanovení vychází, k jakým právním závěrům dospěl, a to při zohlednění judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajským soudem učiněné závěry jsou přitom z odůvodnění napadeného rozsudku jasně seznatelné a srozumitelné.

[15] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel vyslovil námítka směřující proti samotnému napadenému rozsudku. Vyslovil, že na žalobní námítka krajský soud nedostatečně reagoval, „když uvedl, že [žalovaný] neměl povinnost se případnou realizací správního vyhoštění v případě ukládání povinnosti setrvat [v přijímacím středisku] zabyvat, neboť jde o samostatné a nesusvisející řízení“. Takto formulovanou námítka je nicméně třeba vnímat ve světle judikatury zdejšího soudu, podle níž *preciznost* ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich *odůvodnění* v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky č. j. 1 As 67/2011 – 108, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). V této souvislosti jediným konkrétním důvodem, pro který stěžovatel zpochybňuje správnost napadeného rozsudku, je skutečnost, že podle stěžovatele ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vychází z předpokladu

souvislosti žádosti o mezinárodní ochranu s řízením o správním vyhoštění a jejich vzájemnou návaznost tak nelze ignorovat. Tato námitka se však zřetelně míjí s odůvodněním napadeného rozsudku.

[16] Krajský soud z hlediska účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu odkázal na rozsudek č. j. 4 Azs 9/2017 – 31, z něhož odcitoval, že „zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu (srovnej rozsudek tohoto soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35)“ (zvýraznění doplněno zdejší soudem). Krajský soud tedy nevyslovil závěr, že mezi zajištěním podle citovaného ustanovení a řízením o správním vyhoštění neexistuje žádná spojitost. Naopak, na citací doložené souvislosti, ve spojení s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě formuloval ony „*objektivní okolnosti případu*“ postavil své rozhodnutí o nedůvodnosti stěžovatelovy žaloby. Tyto okolnosti ostatně potvrzuje i chování stěžovatele po podání kasační stížnosti, absence jeho snahy doplnit kasační stížnost, respektive spojit se s právním zástupcem, který byl ustanoven na jeho žádost a v jeho prospěch. Pokud pak stěžovatel zmíněnou kasační námitkou směřuje do tvrzení krajského soudu, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a řízení o správním vyhoštění „*jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespádá*“, nelze tento závěr krajského soudu vykládat ve smyslu, v jakém tak činí stěžovatel; tedy, že mezi řízeními není žádná souvislost. Krajský soud citovanou úvahu vyslovil vůči žalobní námitce stěžovatele, že v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, musí žalovaný uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že ve stanovené době zajištění dojde alespoň s jistou pravděpodobností *ke realizaci vyhoštění*. Jinými slovy krajský soud vyslovil pouze to, že v rozhodnutí o zajištění nemůže žalovaný, vzhledem k samostatnosti obou řízení, presumovat realizaci správního vyhoštění ve stanovené době zajištění. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje a shledává proto kasační námitku nedůvodnou.

[17] Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud vyhodnotil stěžovatelem podanou kasační stížnost nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

[19] Stěžovateli byl usnesením zdejšího soudu č. j. 3 Azs189/2017 – 19 ustanoven zástupce Mgr. Ivo Žižkovský. Ze spisu vyplývá, že stěžovatel ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu, ve výši 3.100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč. Pro pořádek lze doplnit, že zástupce stěžovatele ve svých vyjádřeních netvrdil, že by byl plátcem DPH. Celkově tedy částka nákladů řízení ustanoveného zástupce činí 3.400 Kč. Uvedená částka bude jmenovanému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce

pokračování

od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu